

Подиръ това Драгомировъ помислилъ да даде на солдатитѣ да поотдъхнатъ. Но скоро се появява една нова турска батарея съ два топа и взела да хвърля противъ центра, *) фланговетъ **) и тила ***) на руската войска. Освѣнъ това, турскій аскеръ се готвялъ да се впусне върху центра, безъ да спира честото гърмене сръщу фронта противъ лѣвата страна на руския боевъ редъ. Всичко това извикало ново размѣстяне на боевитѣ части.

Дружно, и като помагали единъ другиму, Гвардейцитѣ, Минцитѣ и Воинцитѣ хвърлили се на врага, овладѣли лозята и така имали още една тѣсма отъ нѣколко стотини стѣпки широчина и съвсѣмъ отблъснали турцитѣ отъ височинитѣ.

Къмъ 8 часа сутринъта генералъ Драгомировъ въспрѣлъ нападението по всичкия фронтъ; на бригадата на генерала Йолшина заповѣдалъ да стои само на завзетитѣ си височини. Турцитѣ вече не напирали на центра, а топоветѣ имъ обѣрнали огънь къмъ парохода, който въ това врѣме прѣвозвалъ руски войници изъ Зимница. Попослѣ дѣлото се ограничило въ безплодно пушканье, което отъ врѣме на врѣме ту утихвало, ту пакъ се распаляло.

Като смѣталъ, че прѣминаването е вече свършена работа, генералъ Драгомировъ рѣшилъ да приготи достигането на главната цѣль прѣзъ този день, т. е. вземането на рѣта, що е надъ Свищовъ. За достиганье това той се воспользовалъ отъ новостигналитѣ ешелони на 2-та бригада на генерала-майора Петрушевски. Въ това врѣме прѣминаването на нови войски ставало непрѣстано; къмъ 8 часа стигатъ ешелонитѣ на стрѣлковата бригада, а отъ 11 часа било подкачено нападането на Свищовскитѣ височини.

Генералъ Петрушевскій повелъ своята бригада прѣзъ лозята. Тукъ той ималъ да се бори съ твърдѣ сериозни

*) Сръдата. — **) Странитѣ. — ***) Изотзатъ.